

Slujbașii vieții

Ştefan Doroftei Doimneanu

Suntem bolnavi de vorbe efemere
Când timpul cu secunde ne-a fentat
Ne-ascundem printre albe somnifere
Şi-n somn fură din visuri surogat .

Nu mai luptăm nici pentru-alesul nostru
Când pretendenți romântici stau la rând
Ne-alegem mici iubiri fără căpăstru
Şi punem țepi la florile din gând.

Vrem să fugim din teamă, din caverne
Deși suntem doar niște amețești
Furați de toți de rude, de guverne
Ne amăgim de vorbe însotite.

Sorbind nectar din artele divine
Ne-mpiedicăm de falsul virtuoz,
Şi tot aşa prin lumea cu jivine
Ne pendulăm precum pantera roz.

Suntem părtași la crima mondială
Greşim ades, jignim, lovim, rănim,
Şi ascultând de cei cu mintea goală
Nu mai putem să ne mai revenim.

Nici să murim nu mai avem putere
Nici ştreangul nu mai este ce a fost,
Iar zilnic respirăm numai durere...
Să pătimim nu cere nici un cost.

Slujbași de soi ai unei vieți mizerabile
Ne amăgim cu câte un nimic,
Avere, aur, inima nu cere...
Ea vrea iubire multă... pic cu pic...